

3 kattehistorier, av Leif Bekkerud (2011)

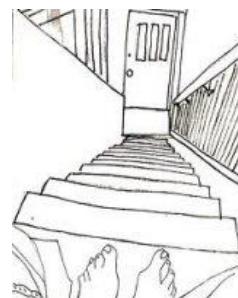
KATTEKASSA

En av kattene på Grønlibråten hadde fått kattunger og vi kunne få en av dem, men da måtte vi få tillatelse fra mamma (Arnolda) og bestemor (Anna). Mamma synes det var greit, men bestemor nektet. Ikke fordi hun ikke likte katter, men fordi hun visste (av erfaring) at hvis vi fikk en katt, måtte hun stå for føring og rengjøring av kattekassa. Så hvis vi i hele tatt skulle ha noen katt, måtte vi sørge for å gi den melk og skifte sagflis i kassa selv. Dette var vi (alle 4) enige i at vi skulle gjøre. Kjell ordnet med kassa. Dvs. han fant en liten ask, som han klippet til. Problemet var at kassa var i minste laget, ca. 10 x 10 cm i bunnen. Når katta kom og skulle gjøre fra seg, var det så vidt han klarte å klore litt i flisa. Så hukte den seg ned og dreit utafor. Vi var redde for at bestemor skulle bli sint, men hun bare lo av det hele.

KATTER FALLER ALLTID NED PÅ BENA

Jeg fikk vite av en eller annen at katter alltid faller ned på bena, uansett utgangspunkt. Jeg var litt usikker på det, så dette måtte testes. Men hvor? Jeg tenkte først på skåletaket, men det ville være nesten umulig å få med seg katta opp dit, når jeg selv måtte klatre. Så gikk det opp et lys. Trappen mellom 1. og 2. etasje ville være utmerket for en slik test, så jeg tok med meg katta opp i 2. etasje for å utføre testen. Akkurat i det jeg kaster katta utfor, kommer Anni og Toril som skal opp i 2. etasje.

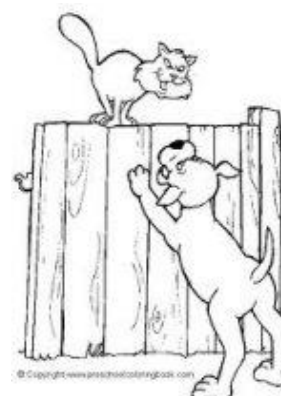
"Men Leif! Å er det du gjør?" spør de.

Jeg forsto at det jeg hadde gjort, ikke var så humant for katta, så jeg svarte bare: "Stakkar'n pus".

PS. Jeg fikk ikke sjekket om den landet på bena.

KATTAS SISTE REIS

Hos naboen (Arthur Fjellheim) hadde de en Lassie-hund, som katta vår var hissig på å erte. Katta gikk frem og tilbake utenfor gjerde, mens hunden gikk innenfor og bjeffet. Vi prøvde å få katta bort derfra, men den bare stakk tilbake så fort den fikk anledningen. Det var et hull i gjerde, så når katta (og hunden) kom dit, krøp hunden under og løp etter katta, mot låven. Bak dassen (på låven) var det et lite hull, som katta krøp inn i og gjemte seg.

Dette gjentok seg flere ganger. Så en dag, da katta vår var høygravid, skjedde det igjen. Men denne gangen klarte ikke katta å komme helt til sprekken på låven, så hunden fikk tak i henne og bet henne i hjel. Vi synes naturligvis dette var leit, men den hadde seg selv å takke. Arthur synes også dette var leit, så han ringte til en dyrlege som ga hunden en giftsprøyte. Huff. Det hadde ikke hunden fortjent.